

denne Lov, med de faste Regler suppleret med et frit Hjælpkasseskøn, i Virkeligheden er uden ethvert ledende Princip. Jeg har tidt og ofte udtalt mig herom, senest og udførligst i Betænkningen om Fremtidens Forsørgelsesvæsen, og uanset, om man efterhaanden betragter det som en Art Monomani fra min Side, vil jeg fremhæve Retsprincipets Fortrin fremfor Skønsprincipets demoraliserende Virkninger. Og jeg vil sige, at jeg gaar kun med til det foreliggende Lovforslag, fordi man derved vil undgaa noget, der er endnu værre, men ikke fordi jeg finder, at det er godt. Jeg finder, at denne Ordning er baade principiel urigtig og praktisk uheldig og et nyt Bevis for, hvor nødvendigt det er, at man snaarest muligt vaagner op, naar det drejer sig om en Ordning af Forsørgelseslovgivningen.

Vi anerkender altsaa med Tilfredshed de anførte Forbedringer, men vi konstaterer med Beklagelse Vanskeligheden ved at komme videre i Øjeblikket, hvad Realiteten angaar. Derimod antager jeg, at man har Lov til at forvente, at Situationen ikke udelukker enhver som helst Ændring i Formaliteten eller at tydeliggøre Lovens Bestemmelser. Jeg skal bortse fra de tre Trykfejl, der findes, og tillade mig i øvrigt at fremsætte nogle kritiske Bemærkninger om nogle Udenværker.

Jeg vil begynde med § 1. Der staar der, at Bidraget normalt skal bortfalde efter det fyldte 14de Aar, ligesom Taksterne skal nedsættes efter dette Aar. Hele Folketinget er imidlertid enigt om, at 14 Aar ikke skal betyde 14 Aar. De er enige om, at forstaa Bestemmelsen saaledes, at Understøttelse skal ydes i hele det Skolehalvaar, i hvilket 14-Aarsalderen er indtraadt. Det staar udtrykkeligt i Betænkningen, men hvorfor siger man det ikke i selve Lovens Tekst? Loven læser omtrent alle, Betænkningen læser omtrent ingen af dem, der skal anvende Loven. — Endvidere fortolker Udvalget „de særlige Omstændigheder“, som ifølge § 1, sidste Stykke, „undtagelsesvis“ skal kunne bevirke, at Bidraget udstrækkes til det 18de Aar, saaledes, at Barnets fortsatte Skolegang, Anbringelse i Lære eller lignende i Regelen vil fyldestgøre Betingelserne for en saadan undtagelsesvis Fortsættelse. Men hvorfor siger man det ikke i Loven? Jeg kan ikke forstaa det, thi Ordene „undtagelsesvis, naar særlige Omstændigheder taler derfor“ sikrer paa ingen mulig Maade en saadan Fortolkning som den, hele Ud-

get er enigt om skal lægges ind i Loven. Det er virkelig ikke vanskeligt at udtrykke.

I den Forbindelse vil jeg ogsaa gøre opmærksom paa, at for Administrationen, særlig i større Kommuner, er det meget besværligt, i Øjeblikket praktisk talt umuligt, at foretage en meget lang Række Udbetalinger som den, som der her er Tale om ved Enkebørn og ved Alderdomsunderstøttelse, naar der dertil udkræves 10- og 25-Ører. Det kan jo synes et ganske underordnet Spørgsmaal, men det er det ikke. Man fastsætter her Bidrag, der skal divideres med 12 og udbetales maanedsviis, og det gør man ogsaa i det nye Forslag om Invaliditet og Aldersrenten og kommer derved til Beløb, der er meget vanskelige at udbetale, som giver Administrationen stort Bryderi, hvis den da overhovedet kan faa fat paa alle disse Smaapenge. Man kunde lige saa godt fastsætte Beløbene saaledes, at de er delelige med 12.

Jeg kommer saa til 3 Punkter i Lovforslaget, som hører sammen, fordi de alle er overførte lige fra den oprindelige Lov af 1913. Det er Ting, som jeg har tilladt mig at kritisere først i en Vejledning af 1914, derefter i to Haandbøger i Forsørgelsesvæsen fra 1916 og 1918 og endelig i selve Statens Udgave af Danmarks Sociallovgivning fra 1918. Ærede Medlemmer vil altsaa paa Forhaand faa det Indtryk, at det er krænkert Forfængelighed, oven i Købet i en særlig skærpet Form som krænkert Forfatterforfængelighed, der gør, at jeg gerne vil paatale disse 3 Punkter, men naar de vil høre lidt efter, tror jeg dog, at de vil give mig Ret. Det er ejendommeligt, synes jeg, naar en eller anden sagkyndig paataaler visse Fejl i en Lov, endogsaa paataaler dem med officielt Stempel i selve den af Staten foranstaltede Udgave af Loven, at saa det Ministerium, som under ministeriel Redaktion udsender denne Bog, fremsætter et Lovforslag, der indeholder akkurat de samme Fejl, der paatales i Statsudgaven. Det skal egentlig ikke give nogen Lyst til at yde sit Bidrag til Lovenes rette Affattelse og Forstaaelse, at den Embedsmand, som faar til Opgave at koncipere et nyt Lovforslag, overhovedet ikke synes at tage Hensyn til en fremsat sagkyndig og saglig Kritik ved Udarbejdelsen af Lovforslaget. De 3 Punkter er følgende: I § 2, 1ste Stykke, staar der og stod der altsaa allerede i Loven af 1913, at Bidraget udbetales „første Gang for det Kvartal eller den Maaned, som følger efter Ægtefællens